

ativ til, at der på forskellig vis tilrettelægges en aktiverende indsats, der kan bidrage til, at de unge kommer ud af bistanndslovens system.

Sigtet med indsatsen er, at de unge kontanthjælpsmodtagere skal tilskyndes til at tage imod tilbud om at deltage i et uddannelses- eller beskæftigelsesprojekt med henblik på udvikling af færdigheder, der gør det muligt for de unge at komme ind på arbejdsmarkedet.

Som et centralt led i den øgede indsats over for de unge kontanthjælpsmodtagere vil der blive udsendt en vejledning til støtte og inspiration for kommunerne i deres vejledningsindsats over for de unge. Hensigten er, at kommunerne på denne måde tilskyndes til at gøre en målrettet og mere intensiv indsats for at hjælpe de unge ud af den passive kontanthjælpsforsørgelse.

Det vil endvidere blive foreslået, at aldersgrænsen for deltagelse i en række uddannelses- og beskæftigelsesordninger inden for Undervisningsministeriets og Arbejdsministeriets område bliver forhøjet fra 25 til 29 år.

Regeringen finder det endelig af betydning, at de unge kontanthjælpsmodtagere får en større økonomisk tilskyndelse til at gå i gang med et uddannelses- eller beskæftigelsesprojekt.

Under deltagelse i erhvervsmæssige introduktionskurser (EIFU-kurser), vejledningskurser og ved ophold i produktionsskoler udbetales der en deltagergodtgørelse. Efter bistanndslovens regel om fradrag i kontanthjælpen for indtægter bliver deltagergodtgørelsen imidlertid fratrukket fuldt ud ved beregningen af hjælpens størrelse.

Det er således nødvendigt at lempe bistanndslovens regel om, at indtægter skal fradrages i kontanthjælpen, hvis der i økonomisk henseende skal skabes et større incitament for de unge kontanthjælpsmodtagere til at deltage i de nævnte former for uddannelses- og beskæftigelsesprojekter.

Det foreslås derfor ved nærværende ændringsforslag, at der i bistanndslovens fradragsregel indsættes en bestemmelse om, at der ved beregning af kontanthjælpen skal ses bort fra halvdelen af den godtgørelse, der ydes deltageren i produktionsskoler, vejledningskurser og EIFU-kurser.

Til nr. 12

Ændringsforslaget medfører en tilbagevenden til princippet i den gamle revalideringslov, hvor ægtefællerne hver for sig blev regnet for selvstændige personer. Det forekommer socialpolitisk uforståeligt, at en ægtefælle til en revalidend ikke skulle kunne bidrage til en forbedring af familiens økonomiske situation ved f.eks. at arbejde mere.

Til nr. 15

Ændringsforslaget medfører, at hjælp til en revalidends familie ikke skal kunne ydes som lån – en hidtidig praksis, som er i strid med bistanndslovens grundlæggende principper.

Til nr. 16

Ved ændringsforslaget fastslås det, at låntageren skal have en minimumsindtægt til rådighed efter inddrivelsen. Bestemmelsen er nødvendiggjort af, at enkelte kommuner har en så hård inddrivelsespraksis, at en låntager kan risikere at have mindre til rådighed, end da vedkommende modtog § 42-støtte.

Det skal i øvrigt tilføjes, at det er forslagsstillernes generelle holdning, at tilbagebetaling af offentlige ydelser ikke bør finde sted, såfremt skyldneren har en indtægt på dagpengemaksimum eller derunder.

Til nr. 17

Det er urimeligt, at det maksimale uddannelsesforløb på 2 år under lov om arbejdstilbud til ledige skal udelukke fra en fuldendelse af uddannelsen for det store flertal, som ved uddannelsens start hverken har 8., 9. eller 10. klasse. Mindretallet ønsker derfor, at de automatisk kan overgå til § 42-hjælp uden særskilt prøvning – ellers er uddannelsesstilluddet nemlig ikke meget værd.

Til nr. 19

Kommunernes Landsforening har henstillet, at længden af den periode, i hvilken staten efter lovforslagets § 134, stk. 3, afholder udgifterne til ydelser efter bistanndsloven, ændres fra de foreslåede 5 år til 6½ år. Landsforeningen henviser til de økonomiske konsekvenser for den enkelte kommune og de administrative fordele ved en forlængelse af perioden.